

LINAS BUDRYS

...IR MĒLYNA ŠIRDIES LIEPSNA,
UŽKIRTUS KELIĄ TAMSAI,
SUSPAUDĖ DEBESĮ RANKA...

UŽ TOLIMOS ŠILŲ RIBOS
GAL ŽVAIGŽDĖS KRIS PER NAKTĮ –
NERAS NEI VIENAS ATRAMOS...

...IR UŽMIRŠTA ŠIRDY RAKŠTIS
UŽGAVO DŽIAUGSMO SROVĘ.
MAN RODĖSI – IŠTIES PALIS...

...ir mėlyna širdies liepsna,
Užkirtus kelią tamsai,
Suspaudė debesį ranka...

Ir užmiršta širdy rakštis,
Palietus džiaugsmo srovę.
Man rodėsi-išties palis...

Virš tolimos šilų ribos
Gal žvaigždės kris per naktį-
Neras nei vienas atramos...

Regėjau: gailesčiu pražydo
blyškusis nuskriaustųjų lūkestis,
už kelio posūkio išnyko
sidabro šviesulio nesuprastas
tylus, žaros atstuntas
gyvenimo ar baimės rūpestis.
girdėjau: paukštis sukosi,
kapodamas sparnais ledinį vėją
virš lapkričio šerkšnoto liūdesio.
Užmiršęs liepsnoje geltoną vėlę,
įmintą į purvus nebylų žiedą
ar smėly melsvą paukščio pėdą
jutau: užgęsta gėlės
ateinančios žiemos pavėsy.

Galvojau, kad mums nestokos
Nei krintančių saulės sparnų,
Nei dūžtančių jūroj sapnų,
Nei smėlio tylių pažadų.
Kad tai-tik šešėliai dienos.

Žinojau, po saulės klaidos
Pelėšiais vėl žemę užklos
Išgryninta metų skriauda.
regėsiu dulketom akim
Kaip plinta už eglių šviesa.

Palaimint prašysiu tavęs
Graudžiuosius klajūnus dangaus,
Nes aš panašus ir į juos.
Kiek skausmo regėjau keliuos,
Kai bėgau prie vėjų ribos.

MEILĖS

Kaip debesys viršum kalnų-gal užgulė širdį sesėliai.
Ir gęstanti saulė raudona-gaisai purpuriniai pakėlė
Laužuos vos rusenančią ugnį, Ir dūstantį žodį prikėlė.

Ir žodis(keleivi tu varganas)kilo su pelenu.
Ir debesys slinko pavėjui vos matomu
Keliu, nužymėtu uolynų keteromis.

Tenai, kur ir žodis, ir debesys, pelenas-broliai,,
Tenai, kur atsiveria dvasią suspaudžiantis mėlynas tolis,
Kur aš išgirdau kaip paukštis n. matomas tolo...

~~INTEREST~~
~~— BIRADA~~
~~DELIANA BR LITVANS~~
~~SO SAVOŠIU~~
~~STROUKY.~~ 1930.

Buvo metas-Sietynas
Igavo kadaginius sparnus.
Atrodė, jog tai paskutinis
Šių metų graudus
Gandrų tylus palikimas.

Kita rytą džiaugsmas suledėjo,
Nukryžiuotas užgeso dangus.
Laiko riksmas lyg ir sumažėjo,
Palikęs įnirtingus skausmus.

Buvo laikas tylus,
Ir auka aukure,
Atminty nudurta
Dulkių srautas širdy
Ir graudi tuštum~~a~~.

Tąkart laiko neliko.
Baltas upelis ugny-
Ir skausmą,
Sustingusią raudą...
Minėt priversti
Kregždes, negyvojo laiko
Atstumus tyliuosius širdy...

Galvojau, kad mums nestokos
Nei krintančių saulės sparnų,
Nei dūžtančių jūroj sapnų,
Nei smėlio tylių pažadų.
Kad tai-tik šešėliai dienos.

Žinojau, po saulės klaidos
Pelėsiiais vėl žemę užklos
Išgryninta metų skriauda.
Regėsiu dulkėtom akim
Kaip plinta už eglių šviesa.

Palaimint prašysiu tave
Graudžiuosius klajūnus dangaus,
Nes aš panašus ir į juos.
Kiek skausmo regėjau keliuos,
Kai bėgau prie vėjų ribos.

Ir vėjas, ašarom nuplautos,
Išsekusiam veide atsispindėjęs,
Ar sakė: "Nesulaukęs
Alyvose pražystant vėlės,
Kurios, deja, jau tartą
Lėtingą žodį, ir išėjus
Tam ilgesingam vakarui...
Raudoną kelią palytėjęs...
Iš tiesų, juk būtum patikėjęs
Prikelto šviesulio tiesa."

Ar vėjas dykumos nykios,
Ar dulkių srautas iš toli
Man atneša laukų raudos
Raudonus viršesius, pilki
Tie kadagiai, užaugę čia,
Ir kaulai gyvulio, kuris
Nuvargęs krito kažkada.

Palaidojus vėją, rugpjūtį ir žodį
Ėjai tu artyn prie ugnies.
Kieno gi vos matomas atšvaitas toly?
Bijojai suklypt...(o dieve, išties!..)

Norėjai priglaust(gal tik man pasirodė?),
O gal tik šešėlį ant smėlio paliest?
...o purpuro vėjau, o smėlio dangau,-
Už mano šaltinį, už skausmą giliau.

ar žinojai, kad tai
tik suplėkę žolynai
ir švininiai delnai,
ir pražuvę žodynai

pajutai-juk tada
sunerimo dangus,
ir žinėjo širdis,
šulinys kad išdžius

kad pragys vėl mana
išdžiovinta siela
netikėtais jausmais
ir ugnim kruvina

patikėti-žinai
tai vilčių kamuolys,
apipuvus žaizda-
pažadų neviltis

ir išlikti-tikėti,
juk duota mažai-
pelenais pažymėti
amžini aukurai

Saulėlydžiai už sienų tarpeklio,
Vakaras grynas, ūmus,
O kažkur, dar giliau,
Teka baltas upelis sraunus.

Ir mačiau aš tada
Dėgantį gaisro vainiką
Ir sudegintą tiltą,
Blankų dangų iš ryto.

Viskas žuvo,
Šešėliai tapo purpuriniais,
Ir pravirko dangus
Srautais žvaigždžių ištisiniais.

šilų riba-žinau užgis
angliniais randais raudanti šviesa,
ir vėl žeme kažkas nuslinks

gal tik šešėlis, smingantis žemyn,
gal tik iškasta rytdienos dalis-
žinau-nuskries tolyn

karūnos džiūstančių pušų,
nugrimsiu aš gilyn
į liūną klampų po šaknim.

palies mėnulio deganti akis
šilų ribas, pražydušias ugnim,
žinau-laukai ledu užgis...

Atsimenu-dar buvo laikas
ištrokšt,pakeist,palikt
ir giesmę tuštumoj pamiršt,
pamiršt tiek vario kelią,
tiek tiesą praradimų skaudžia-
sutryptas mēlis išblaškytas,
dienų tėkmės nesulaikytas,
man priminė,kad kelias
delnų ar vėjo pagimdyta
paguoda,dieve,akys regi
kaip vilkstinė išnyksta toly,
per rytmetį raudoną rodė
į pėdsakus žvaigždžių danguj
tavieji pirštai.Įsibrovė
NEKVIESTAS atmintin,galiausiai
tiek pėdsakų paliko moly
tavieji žodžiai-jie išrovė
geluonį nuodėmės didžiausios.

...mėlynas žiemos dubuo,
Rytmečio raudona ašaka.
Atsimenu-saulėtekio rauda,
O gal pašvaistė tolina?...

Žvaigždžių graudi tiesa ...
Nuskriejo paskui šviesulį dangum.